

מסורת הש"ס

(א) תוספתא פ"ג לקמן פב.
פירושין פב. פנהדרין שה.
חגיגה י. נדרים יט: כא.
(ב) נדרים יט. פ"ט לעיל ח.
תוספתא פ"ב, ג) (ג) לקמן
מד. א) (ד) ולעיל לב: א) (ה) שו"ך
לעיל לג. (ו) ז"ל הרבה.

נוסחת הריב"ן

(א) דהוי' (ב) כמו שמר דומיא
דכרי הוא: (ג) שמא יכ' בו:
(ד) השתא: (ה) הקדש בעשות
הקדש: (ו) עלי המתחלקות
מבני אדם: (ז) וכגון שאלמר
מעשי: (ח) איה: (ט)
דסתחא: (י) בספק:
(כ) דיה אינו חייב כ"י
בדמפרש בגמרא ליתא כ"י
כאן רק נמאס בעמוד ב' אחד
דיה אף כל פרי גמול ע"י
(ל) ויהיה נמי שחייב על ז'
ס': (מ) כדיתא ודלא וקא:

הגהות הגר"א

[א] גם' כגון דלמחר (הררי
נויר) תל"מ:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 א] רש"י ד"ה אמר רב
 ששת וכו' ונטון שמעשיו.
 נ"ב ע"י א"מ: ב] רש"י
 ד"ה אלל ריי וכו' אע"פ
 דכשעת שומר לא הו
 הפללה. נ"ב ע"י א"מ:
 ג] ד"ה תנא חדא ט' נזירים
 גבי כוז דמתני' דכ"ז תי'
 דכ"ז מתקין וכו' דתשעה
 נחמסין ע"י א"מ:

הגהות התוספות

1. תיבת ספק נמחק.
2. כשר"ד דאץ כאן. 3. ז"ל
- אבל ותיבת אלא נמחק.
4. ז"ל כענין. 5. ז"ל דכחיב קדוש.

מוסף רש"י

[illegible]

בית שמאי פרק חמישי נזיר

מני אלימלך ר' טרפון. ור' יהודה דבר פלוגמיה דר"ש נקט לה
אליבא דר' טרפון והאי דקאמר ר' טרפון משום דסליק מיניה. הא
אמא לקמן הוי נזיר: והסניא ר"י אומר משום ר' טרפון אין אחד.
מכל אלו שבשמינטי' היו שנים מהלכים בדרך כ"י אינו נזיר: אלא

ר' דברי הוה. דלמר ספק מירות
להקל וכיון (א)הכח ספק אם איש
פלוני הוא (ב) דומיא דכרי דליתו יודע
מיר יס כן ספק כור אם לאו וידיע
מיר: ר"ש סבר כור דליתו לא נגנב
ולמא הוי ביה מאס כור והוי גזיר
הסמא נמי. דנגנב מיישין (ג) שיהא צו
מאה כור וליהוי מיר. והכי נמי בחאי
הרמיעו לאחוריו דליתו דליתו ויהי
לקמן וידעין ביה דליתו פלוני שזה
גזר עליו והוי מיר (ד) והסמא נמי ליהוי
מיר ואפילו לנ"ה הלכך אי אפשר
לכספוט את עצמו בלא מירות אלא
דלמר אל דכרי הוי מיר כר':
בתנא ראה אם הכו כר' כולן
גזירין. ואליבא דכ"ש דלמרי הקדש
נעשות (ה) דהוי הקדש והוא הדין
לגזיר נעשות: **גמ'** חגי חדא. על
מחנה דלית ביה ט' מיר: **ומאי**
אמר ט' גזירין. ט' מיר לחדא אחד:
כשלמא ט' גזירין. משכחת לה כגון
דהוי גברי טפי דליתפיקו ואילו כהדי
הדי דפתח דין ואמר הריני מיר שון
מיר (ו) ואמר הריני מיר שאין זו מיר
והג' אמר הריני מיר שון בהמה וחד'
אמר הריני מיר שאין זו בהמה והה'
אמר הריני מיר שון בהמה ומהו וכו'
אמר הריני מיר שאין זו לא מיר ולא
בהמה ואיתפיקו השאר בלתי שגדור
על הכו ואמר השעיר הריני מיר שא'

מכס נזיר וה' אמר הריני נזיר שאין
א' מכס נזיר וה' אמר הריני נזיר
שכולם מזרין הרי כולן מזרין ויש
כאן ט' מזרין. אלא ט' נזירות לא
גברא הרי משכחת לה ט' בשלמא שיש.
קמייתא דכזי מזי למיזרינהו חד גברא
אלא אידך צנא דחד מנכסין מזיר
שאין אחד מכס נזיר לא משכחת לה
אלא צנרי טורא: **אמר רב ששס.**
דאמר הריני נזיר ונזירות הכל עלי דאמר הריני נזיר שזו חיה הריני
נזיר שאין זו חיה הריני נזיר שזו בהמה הריני נזיר שאין זו בהמה
הריני נזיר שזו חיה ובהמה הריני נזיר שאין זו לא חיה ולא בהמה
הרי שית וחזר אמר לו נזירות ו' המתחלקות על כל בני אדם
על בית היר הכן על א' ובגין ו' שעשעויו מקבל אל עליו בין שזו חיה
ובין שזו אינה חיה הריני נזיר בין שזו בהמה ובין שאין זו בהמה
הריני נזיר בין שזו בהמה וחיה ובין שזו לא בהמה ולא חיה
הרי כאן ט' נזירות: לישא אחרינא בשלמא ט' נזירות. משכחת
לא כגון דהוו גברי טפי דלחפשיא ואולו דקי אמר חד הריני נזיר
שזו חיה ובה העיר ואמר הריני נזיר שאין זו חיה ובה השלישי
ואמר הריני נזיר אם הוא דכברי אחד מכס וכי דער ואמר רביעי
שזו בהמה וחמישי שאין זו בהמה ובה הששי והשביעי ואמר הריני
נזיר אם הוא דכברי אחד מכס וכי דער אמר שביעי הריני נזיר
שזו חיה ובהמה וחמישי ואמר שאין זו לא חיה ולא בהמה ובה
השמיני ואמר הריני נזיר אם הוא דכברי אחד מכס. אלא ט'

זמירות כ"י בדלעיל. אמר רב ששח בנות דאמר היינו נזיר וכל הנזיר
 לז"ה דעד כאן לא פליגי דב"ה עלייה דב"ש לעיל (נא). אלא בעניות
 א"מ פסחא בדמרי דמי (חולין דף ט.) כי ה"ל דכרעיו ב"ש חכמים
 גמ' (ספחא דמרי דמי דב"ה א"ל אלא לז"ה א"ל כדכרעו ליה לז"ה
 לאחוריה אינו נזיר אילימא ר"ט כ"י ה"ל איכא ליה למימר דב"ה היא אלא
 לא מתוקמא דלילו לז"ה ה"ל נזיר גמור ב"ה היינו דלחוריה
שלשה מיני וכל סיוולת פני הבטן. אמר חזקוני (חולין דף טז.)
 גמ' מתקייב ע"ג וזכרן אלא ה"ל חתא לאשמועינן דלחי חייב אלא

לד.

לצית הלל לא היו נירות בטעות: אימא מי שנתקיימו דבריו אבי אחר
בכגון דלמא אי נמי לאו פלוני הוא אהוי גיר ומאי לא נתקיימו דבריו
(הראשונים). ומיירי שחזר בו תוך כדי דבור ואגב אורחיה קמ"ל
דמון כדי דבור דמי ודבריו האחרונים עיקרים:

י נזיר כיון דבשעתא
 יהוא ואי לא מי חלה
 יהודה אומר משום
 נזיר לפי שלא נתנה
 אלא ר"י דכרי הוא
 מנת שיהא בכרי הוה
 שנגנב או שאכר ר"ש
 ר"ש סבר כיון דאילו
 מאה כור והוי נזיר
 והכא נמי כיון דאי
 בלוגי הואי הוי נזיר
 מתני' יראה את
 שוה חיה הרני
 שוה חיה הרני ברמי
 יני נזיר שוה ברמה
 ומה הרני נזיר שוה
 שאין זה לא חיה
 שאחד מכם נזיר
 מכם נזיר הרני נזיר
 נזירין: גמ' תני
 ותניא אידיך תשע
 נזירין כגון דהוי
 חיל ביה אלא תשע
 היכי משכחת לה
 לה כדתנא אבל
 אמר רב ששת כגון
 ונזירות הכל עלי:

א הרתיע לאחוריו אינו נזיר. הלא
 אחת לקמן הו נזיר ממי
 אי ככ"ט אפי' הרמיע לאחוריו הו
 נזיר וככ"ה נמי לא לזכ"ה כיון דלזנו
 אחת לקמן הו נזיר אלו שנתקיימו
 דבריו כי נמי הרמיע הו ספק נזיר:
 אילמא ד' ערפון מי הו ספקי נזיר.
 כיון דבשעה שנדר לא ידע אם פלוגי
 או לא: והרתיע בו, ועל קשה
 ליימי ממנתי' קין אחד מהן נזיר ולי
 דשמי ניתא ליה לאחיו הכרייתא
 דמפרש טעמא דקרא: אלא ר"י
 דברי הוא. דלמר דלא מחית איניס
 נפשיה דלספקא אכלי או יודע מי הוה
 הו נזיר והימיה דהכא משמע דלרי'
 היכא שטודע מי היה דהו נזיר אע"פ
 שלא הפליא דבריו וכפ"ב דגדרים
 (דף יט.) קאמר דר' אשי היא ר' אשי
 דכרי הו ר"י משום ר' טרפון דאין
 אחד מהן נזיר ובידן הוא דכי נמי
 לא נגנב לרי' דאילו נזיר דאין?
 הפלגא והרי דמילא נגנב לרבותא
 דר"ש וזכר לומר דלרב אשי לא
 נשעית ממנתי' דהכא לרי' אלא נשעית
 למנא דפ"ב דלעיל (דף יט.) דלמר
 הפילה אשמו אינו נזיר אלא? הי"ל בן
 הו נזיר ב' אע"פ דבשעת שנדר
 [לא] הו הפלגא הלכך ממנתי' דהכא
 אשמו כוונתי: תנא חזא נ' דכו
 [נזירים]. נבי כיו ממנתי' ב' דכו

הדרון עלך בית שמאי

שלשה ²⁰מינין אסורין בניד הטומאה
והתגלחת והיוצא מן הגפן יוכל
היוצא מן הגפן מצטרפין זה עם זה ה'ואין
חייב עד שיאכל מן הענבים כזית
משנה

לה כגון שאומר הריני נזיר שזה היה ושאין זה היה שזה כהמה ושאין זה כהמה שזה היה כהמה שאין זה היה ולא כהמה אלא אחד לתלמי הריני משכחת לה והא שאחד מכא נזיר (כהמה) שאין אחד מכא נזיר כוללם מניין כל שציינ בחד בצורה: **בגין דאמר** הריני נזיר וגזירות הבא עלי. ראה ט' בני אדם שנחפסו עממ בניזירם כבי ואמר עלי כל דין נזירות כוללם הרי ים עלי משעה שפיקום נזירות ואם יראה לתקן עממו יאמר אם ים עלי ט' נזירות חובה מוטב ואם לאו הרי עלי ט' נזירות נכס:

הדרן עלך בית שמאי

שְׁלֹשָׁה מינין אסורין בגיור ה**יְסוּסָה**. דכמי (נמדנר ו) על
[נפש] מה לא יבא: והתנצחות. קדוש יהיה גדל
פרע: והיוצא מן הגפן. דכמי ענבים למים ויבשים לא יאכל:
ו**ב**ל היוצא מן הגפן מצטערין זה עם זה. כגון ענבים למים
ויבשים חרנים ויבשים שאם יאכל כית מכולן לוקח משום
דכמי מכל אשר יבשם הוין מחרנים כו'.

ת עלי. ואמר לנו המורה דרך סתם מתני' דהכא מיתוקמא אפילו
אקדש אכל נספק הקדש כגון הכא דאין ידוע אם כיו זה מין חיה
מין צמחה הוא או מין חיה הוא אפילו ב"ה מודו דהוי מיר ודיקא
קרא דהא נזיר מאי איריא דקא בעי [ג.ל.] (מתא) מני מתני' דמני הרמיע
דקא מהדר לאוקמא אינא דחד תנא היינו עקמא משום לאלינא דכ"ה
ונבי ב"ה נזירות אספק הוי מיר: הדרן עלך בית שמאי
ו זה עס זה לכוים: וסאינו מייב עד ש'אל מן סתניס כוים. (ו) והא
נכיות (ח) והא דקתני ענינים לאספוקי מרבי אלעזר דמפרש בגמ' (ע"ב):

עין משפט
גר מצוה

יב א מ"י ס"ב מהלכות
 נזירות הלכה ט:
יג ב מ"י שס הלכה י:
יד ג מ"י ס"ה מהלכות
 נזירות הלכה א סג
 לארץ רמג:
יז ד מ"י שס הלכה ג:
יח ה מ"י שס הלכה ב:

פי' הרא"ש

[illegible]

שלישה מינין אסורים
בנייר הטומאה ודכתיב על
כל נפשות מת לא יבוא
והתגלחת דכתיב תעד לא
יעבור על ראשו. והייצא
מן הגפן דכתיב וענבים
לחם ויבשים לא יאכל
א) והרצנים חזין מצטרפין
לכוית ללקות דכתיב מכל

(א) ז"ל וכל היוצא מן הגסן
מאטרופין כגון ענבים להים
יבשים וחלזנים וכו'.